

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Rugsėjo pirmosios sulaukus

Mieli tikintieji, broliai ir seserys Kristuje, rugsėjo 1-oji – naujųjų mokslo metų pradžia yra nuostabi šventė ne tik mokslieviams, studentams, bet ir tėveliams, seneliams bei visiems mums, nes sukelia malonias jaunystės dienų asociacijas. Šią dieną vieni vaikai pradeda žengti pirmuosius žingsnius link mokslo viršukalnės, kitiems – jau paskutiniai mokslo metai, jų laukia pirmasis gyvenimo išbandymas. Ar jis bus sėkmingas, priklausys ir nuo mūsų, suaugusiųjų, požiūrio.

Šiame kompiuterizuotame technikos amžiuje jaunimui ypač sunku. Internetas, kuriuo gali pasinaudoti kiekvienas vaikas, vos išmokęs valdyti kompiuterį, persunktas pornografijos, smurto, įvairiausių nešvankybų, kurios brukamos per prievartą. Ar bent kartą pasidomėjote, ką jūsų vaikas išstis valandas veikia prie kompiuterio? Dažnai jis pamiršta namų darbų ruošą, kitas pareigas, ir vaiko sieloje pradeda bręsti blogio sėkla. Kai atsipeikėjate, išvydę sūnų ar dukrą ties bedugne, dažniausiai būna per vėlu jam padėti.

Šiandien jaunimas turi daug galimybių tobulinti savo gabumus įvairiose meno, muzikos, sporto srityse. Tačiau mums, kunigams, atrodo, kad nepakankamai dėmesio skiriama jauno žmogaus doroviniam ugdymui. Apžvelkime bažnyčią sekmadieniais (jau nekalbu apie šokiadienius), – ar daug jaunimo joje pamatysime? O juk tikėjimas nieko blogo nedaro. Priešingai, pagrindinis religijos teiginys – rūpintis žmogaus siela, padaryti, kad joje būtų atskleistos visos proto ir meilės galios.

Mes, suaugusieji, ypač tėveliai, esame atsakingi už tai, ar mūsų vaikai priims religines vertybes, kurios sudaro moralės pagrindą, ir vadovausis jomis, ar ne. Mieli tėveliai, skiepydami tikėjimo vertybes savo vaikams, turite rodyti jiems pavyzdį. Piktų žodžių, grasinimų tikėjimo

neįskiepysite, svarbiausia, čia negali būti skubos. Jei norime, kad išaugtų augalas, pirmiausia tinkamai paruošiame dirvą, rūpestingai ją prižiūrime ir leidžiame augalui pamažu augti, o nesistengiame jo rankomis tempti aukštyn. Taip ir su vaiko auklėjimu. Paaiškinkite Evangelijos tiesas, kartu ateikite sekmadieniais į šv. Mišias, išklauskite bent vieną pamokslą. Kartu su vaiku kreipkitės į Dieviškąjį Mokytoją ir prašykite Jo malonės bei pagalbos, nes tikėjimas yra Dievo dovana!

Jūs, mieli tėveliai, esate pagrindiniai vaikų auklėtojai ir jų dorovinių vertybių sergėtojai. Apie sportą, matematiką, gamtos mokslus galite vaikams nekalbėti, jie tai sužinos iš kitų. Nebūtinai jums mokyti juos piešti, dainuoti, giedoti, tai gali išmokyti taip pat kiti. Tačiau būti doriems, Dievą ir artimą mylėti be jūsų, mieli tėveliai, greičiausiai niekas vaiko neišmokys. Atraskite laiko kuo dažniau pabendrauti su vaiku, pajusti, kuo jis

gyvena, koku oru kvėpuoja, kas jo draugai. Nepalikite vaiko vieno šiame painiame, pilname nuodėmių ir įvairių niekingų vilionių pasaulyje. Juk dažnai net aukštuosius mokslus baigę, gerus postus užimantys žmonės suklumpa ties nuodėmės slenkščiu ir kaip sunku jiems būna pakilti, o vaikas dar toks trapus, toks silpnas, taip lengvai pažeidžiamas! Atsiliepkite į a. a. monsinjoro Kazimiero Vasiliausko kvietimą pasižadėti: „Dieve, mes mylėsime savo vaikus, budėsime jų etinių ir religinių vertybių sargyboje. Mes visada žiūrėsime, kad jie būtų dori, kad turėtų vertingą, gražų tikėjimą.“

Sveikindamas šios gražios šventės proga, norėčiau pakviesti visus kartu nuoširdžiai pasimelsti už visą Lietuvos jaunimą, palinkėti jiems, kad šie mokslo metai būtų sėkmingi, kad mokslo šventovėje pasisemtų ne tik mokslo žinių, bet ir dorumo, gėrio, šventumo bei meilės.

Dvasiniai skaitiniai

Kun. Nerijus Pipiras

Marijiškasis tikėjimas – evangelinio džiaugsmo pradžia ir viršūnė

(mintys pagal popiežiaus Pranciškaus encikliką LUMEN FIDEI ir apaštališkąjį paraginimą EVANGELII GAUDIUM)

Marija – tikėjimo motina. Ta jos motinystė – tai visavertis nevertumo išgyvenimas, atsiduodant Dievo valiai. Tai kvietimas visiems mums. Ne veltui Mariją galima laikyti geros dirvos, kurioje tikrai subręsta, sudygssta ir duoda vaisių sėkla, pavyzdžiui: visa tai, ką išgirdo ir pamatė, Ji saugojo savo širdyje.

Priimdama angelo žinią, Ji pirmiausia pajuto tikėjimą ir džiaugsmą. O ir visu savo gyvenimu Ji atliko tikrąjį tikėjimo piligrimystę. Žodyje, kurį žemei dovanavo kaip žmogų, Ji sutilpo visa ir tuo gyveno. Šia prasme Marijoje Dievo Sūnaus žmogiškoji istorija tampa autentiška: Jos motinystės dėka Jėzus kūnu gali kyboti

ant kryžiaus, mirti dėl mūsų visų ir prisikelti. Ant kryžiaus savo mirtimi nugalėti mirtį. Būtent kryžiaus papėdėje Marijos motinystė išsiplėtė, apimdama kiekvieną Jos Sūnaus mokinį. Taip Marija atsiduria Bažnyčios epicentre, Jos misijos širdyje.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Ji yra kartu su Šventąja Dvasia pačiame Dievo išrinktosios tautos viduryje. Ji yra ta, kuri tiesiog šaukiasi... Todėl be Jos negalime iki galo suprasti ir evangelizacijos. Priimkime Jos užtarimą kaip dovaną: tik padovanojęs iki galo žmogui Mariją kaip dovaną, Jėzus ištaria: „Atlikta!“.

Taigi, kelionė be Motinos neįmanoma. Tik Joje – Marijoje – galima perskaityti visą Evangeliją. Todėl, kad Ji – mūsų tapatybės dalis.

Marija ir šiandien nelieka be darbo – Ji nuolat, diena iš dienos, gimdanti naujus vaikus Dievui. Priimkime Ją kaip Motiną, atraskime Joje artumo logiką: per Jos atvirumą Dievo valiai kiekviena siela tampa tikra Dievo Žodžio Sužadėtine,

Kristaus seserimi! Izaokas Žvaigždiškis sako, jog Kristus, praleidęs devynis mėnesius Marijos iščiose, Bažnyčios tikėjimo tabernakulyje lieka iki amžių pabaigos, o tikinčios sielos pažinime ir meilėje – per amžių amžius. Tikėjimo kelionėje netrūksta tamsos, sausros ar nuovargio. Ir čia Marija gali padėti. Juk ir pačioje Gerosios Naujienos pradžioje netrūko tokių tamsių naktų. Reikėjo gyvulių tvartą paversti namais Dievui, reikėjo bėgti iš šalies nuo paradoksaliai atrodančio žemės galingųjų persekiojimo ir nesupratimo, kad Dievas visada kitoks (ko gero, tai užprogramuota nuolatinei didybės ir silpnumo, dirbtinumo ir tikrovės priešpriešai, besitęsiančiai iki pat istorijos pabaigos ir atimančiai dialogo perspektyvą). Šis tamsos šydas, kurį patyrė Marija ir kurį kiekvienas mes savo

tikėjimo kelionėje patiriame, įima į slėpinį, suartina su juo, įgalina slėpiniu tiesiog gyventi čia ir dabar. Taip, kaip Marija, visur ir visada išlikdama Viešpaties tarnaitė.

Šioje perspektyvoje žvelkime į Mariją ir atraskime Joje revoliucingai visą žemės veidą perkeičiančią meilės bei švelnumo galią. Tegul tai bus didžioji mažojo tikėjimo kelio evoliucija, kurioje marijiškasis „Taip“ nuolat duotų tikrojo deguonies, būtino kiekvienam. Būkime Marijos motiniškumo rankomis, mokydami nuolat ir visiškai pasinerti į Viešpaties valią ir iš jos neiškilti.

Marija, Galingoji Užtarėja, melski už mus, apgobk kiekvieną savuoju pasitikėjimo apsiaustu ir mokyk vis labiau pasitikėti. Te visur įsiviešpatauja meilingojo Tavo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, Karalystė!

Adolfa Daukšienė

Sielos paslaptis: Vyro širdis (2)

Vyrų troškimai yra unikaliai vyriški. Visų pirma kiekvienas vyras ilgisi mūšio, kuriame galėtų kautis. Namai, kuriuose auga berniukai, tampa arsenalu su piratų kalavijais, indėnų peiliais, lenktais kardais ir t. t. Būdami šiurkštūs ir risdamiesi kūliais, rodydami drąsą, berniukai bando įrodyti turį tai, ko iš jų pririks. Jie yra sukurti pagal Dievo karžygio paveikslą. Moterims nepatiktų kariauti, bet argi moteris nenorėtų vyro, kuris už ją kovotų? Moteris nesibaimina vyro jėgos, jei jis yra geras žmogus. Ir atvirakščiai, pasyvumas gali padaryti vyrą „saugų“, tačiau moterims jis yra pridaręs daug žalos. Adomo

pasyvumas, be abejo, pakenkė ir Ievai.

Vyrai taip ilgisi nuotykių! Nuotykiškai yra gilus dvasinis ilgesys, telpantis kiekvieno vyro širdyje. Nuotykis ko nors iš mūsų pareikalauja, išbando mus. Vyrai gali bijoti išbandymo ir tuo pačiu metu ilgtis būti išbandytam, kad suprastų, ar turi tai, ko reikia, ar sugebės atlikti tai, ko iš jų bus pareikalauta.

Galų gale kiekvienas vyras ilgisi grožio, kurį galėtų išgelbėti. Vyriui nereikia mūšio dėl mūšio. Jam reikia priežasties, už ką kovoti. Niekas taip neįkvepia vyro drąsai kaip mylima moteris. Vyrai padaro pačius drąsiausius (ir ... kvailiausius)

dalykus tam, kad padarytų įspūdį merginoms. Eidami į karą jie pinigines nešasi mylimųjų nuotraukas. Tai ir yra to Gilesnio ilgesio, noro kovoti už grožį metafora.

Matome, kad vyro ir moters troškimai turėjo gražiai tarpusavyje derėti. Gero, tikro vyro akivaizdoje moteris mėgsta būti moterimi. Jo jėga leidžia jos moteriškai širdžiai sužydėti. Kai jis ieško jos, grožis iškyla į paviršių. Lygiai taip vyras tikros moters akivaizdoje mėgsta būti vyru. Jos grožis paskatina jį būti vyru. Tai pažadina jo stiprybę. Ji pastūmėja jį tapti herojumi. Jeigu taip būtų, mes visi būtume laimingi.

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Misija Moldavijoje. Buvo vėlyvas lietingas ruduo. Lėktuvas nusileido Kišiniovo aerodrome 22. 30 val. Tamsu. Sėdau į taksį. Kunigas gyveno miesto pakraštyje, o kadangi nuolat buvo sekamas, tai taksistui negalima sakyti jo adreso ir išlipti reikėjo kur nors pakelyje. Taip ir padariau. Einu ieškoti kunigo namo, tamsu, šlapia, molis limpa prie kojų, kaip sakoma, eini ir augi. Ir šiandien negaliu atsakyti į tą klausimą, gera ar bloga dvasia mane vedžiojo: klaidžiojau visą naktį, negalėdama rasti kunigo namo. Pavargau, lagaminas, nors ir nesunkus, per naktį ištempė rankas. Aukojau Viešpačiui tą savo vargą, prašydamą palaimos būsimai misijai. Tik apie penktą valandą ryto pastebėjau, kad visą naktį sukau ratą visai netoli kunigo namo. Ir kodėl?!

Moldovos saugumas buvo aršus. Jis tiesiog vaikėsi paskui kunigą ir visokiais būdais trukdė jo darbą, dažnai griebdavosi ir šantažo. Neretai tekdavo pavaduoti

kunigą, nuvykti į parapiją, atvežti Švenčiausiąjį, pasimelsti su tikinčiaisiais, išdalyti jiems Šv. Komuniją. Tačiau ir aš buvau sekama, daugiau kaip mėnesį negalėdavau vienoje vietoje užsilikti. Kadangi maldos namų, kur susirinkdavo tikintieji, kunigas buvo įkūręs nemaža, o pats vienas nespėdavo dažnai lankytis, aš tarpais tas įkurtas bendruomenes aplankydavau ir apie mėnesį kartu meldavau, katechizavau. Taip ir sukdavau ratą po Moldovą.

Kartą, kai buvau apsistojusi Rybnicoje pas vieną senutę atskirai nuo tos vietos, kur tikintieji rinkdavosi melstis, atvažiavo kunigas aplankyti tos parapijos tikinčiųjų. Gerą pusdienį bandėme su kunigu patekti pas tikinčiuosius, veltui – nuo mūsų neatstojo saugumo agentai. Mes ir į valgyklą užsukome, ir po parką pavaikščiujome, o jie vis sekė iš paskos, pasiryžę žūt būt sužinoti, kur renkasi tikintieji. Netekęs vilties kunigas atlaikė šv. Mišias pas senutę, kur

aš buvau apsistojusi, paliko Švenčiausiąjį, pavesdamas man nueiti pas juos pasimelsti (jie nuo pat ryto laukė kunigo!) ir išdalyti Komuniją. Pats skaudančia širdimi sugrižo į Kišiniovą. Sekliai nurimo. Po kiek laiko aš išsiruošiau pas tikinčiuosius. Pradėjo lyti. Buvau apsirengusi taip, kaip visą dieną vaikščiojau su kunigu (žinoma, tai buvo neatsargu), tik nuo lietaus ant galvos užsitraukiau kapišoną. Ir štai prieš akis išdygo ta pati mašina, kuri mus visą dieną sekiojo. Staigiu posūkiu užkirto man kelią ir prožektorius apšvietė mano veidą. Nutirpau iš baimės ir ne žodžiais, bet širdimi sušukau: „Jėzau, gelbėk pats save!“, nes prie širdies laikiau nemažą konsekruotų Ostijų. O stebukle, jie manęs neatpažino! Nusivylę apsisuko ir nuvažiavo. Aš glaudžiau prie širdies Jėzų ir dėkojau, kad Jis apsaugojo save nuo išniekinimo ir mane nuo didžiausio sielvarto.

*(Tęsinys, pradžia
Nr.131-133,135-137, 141)*

Skaitytųjų kūryba
Algirdas Vieraitis

Didžiajam Lietuvos kunigaiščiai Vytautui

Iš amžių gūdumos – per netektį ir mirtį –
Istorijos griuvėsių, katakombų šaltų
Karžygiui legendai vėl lemta pakilti –
Didžiajam Vytautui iš milžinų kapų.

Ne kartą degintas žaibų jis eidavo į žygį,
O Dievas laimino pulkus ir Vytautą karžygi –
Už šventą vardą Lietuvos, nekaltą ainių kraują,
Už kryžių žemę Lietuvos, ruginės duonos saują.

Į Žalgirio miškus, laukus – į kovą žūtbutinę
Po kryžiaus ženklų – už kančias, už Lietuvą Tėvyne,
Kad žalias kraštas Lietuvos per amžius nevergautų,
Kad Dievo pašaukta tauta iš naujo atsigaūtų.

Kenčiu aš su tavim kartu, Tėvyne nukryžiuota –
Ne kartą deginta buvai, žudyta ir parduota.
Ir liko žemė ši šventa, brangi ir mylimiausia,
Kaip motina esi viena – nedaloma, brangiausia.

Tėvyne mūsų mylima, širdim mes tau prisiekiam
Už laisvės aukuro ugnim rankas į laisvę tiesiam.
Vaidilų ugnys mumyse lig šiol širdy rusena,
Dvasia senolių milžinų tik Lietuvoj gyvena.

Ne tik dvasia mes stiprūs, šviesus ir mūsų protas.
Mes – šaudyti, žudyti, ištremti ir vėl sugrįžę!
Mūs valios nepalaužė nei lageriai, nei grotos, –
Numirt už Lietuvą laisvi, už Laisvę pasiryžę.

Piligriminės kelionės įspūdžiai

Piligrimė emeritė doc. dr. Vlada Bartosevičienė,
Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugijos narė

Iš Kryžių kalno su kryžiumi pėsčiomis į Gvadelupę (5)

Rugsėjo 6 dieną, smarkiai lyjant, įžengėme į Ispanijos teritoriją. Prie sienos, kurią žymi Europos ženklas, pabučiavome Ispanijos žemę, „įsiamžinome“ su kryžiumi keliauninku, pasveikinome vieni kitus ir skubėjome toliau. Ispanijoje pasikeitė mūsų vertėjos: atvyko Aušra Šivickytė, grupę lydėjusi Ispanijoje, Portugalijoje bei Meksikoje, taip pat prisijungė prie grupės prancūzė Helena, kuri dvi savaites ėjo su mumis iki Fatimos.

Ispanija mus sutiko šiltai, aplankėme daug žymių šventų vietų. Ypač didelį įspūdį paliko nakvynė Aviloje – šv. Teresės Avilietės įkurtame šv. Juozapo basųjų karmeličių vienuolyne. Apskritai nakvynę gaudavome visur: dažniausiai nakvodavome parapijos namuose, tekdavo nakvoti vienuolynuose ir kunigų seminarijose. Visose šalyse, per kurias keliavome, šv. Mišios kasdien dažniausiai būdavo 7 val. Jei ryte nebūdavo, stengdavomės suspėti į vakarines Mišias, o kartais jos būdavo aukojamos tik mums. Keliaujant dienos kaitrą, fizinius sunkumus lengvino ir padėdavo pamiršti bendra malda, rožinis, giesmės. Penktadieniais ir tomis dienomis, kai reikėdavo nueiti daugiau kilometrų, visada giedodavome Kalvarijos kalnus ir nepastebėdavome, kaip greitai ateidavome, atrodo, net kojos būdavo paklusnesnės.

Per Ispaniją keliavome į Portugaliją link Fatimos – vienos iš didžiausių piligrimystės vietų pasaulyje, kur 1917 m. gegužės 13 d. trims portugalų piemenėliams Liucijai, Jacintai ir Pranciškui pasirodė Švč. Mergelė Marija.

Fatimą pasiekėme penktadienio vakarą. Buvome apgyvendinti popiežiaus Pauliaus VI parapijos namuose: atskiri kambariai po dvi, tris lovas, visi patogumai. Ten turėjome palikti ir kryžių. Po vakarienės, kurią prie autobuso patiekė mūsų „restorano“ šeimininkės – Aldutė, Birutė ir Janytė, dalyvavome jaudinan-

čiose apeigose: jungėmės į Rožinio maldą, dalyvavome žvakių procesijoje su originalia Apsireiškusios Marijos statula, beje, netrukus po to iškeliavusia į Vatikaną, kur popiežius Pranciškus aukojo pasaulį Nekalčiausiajai Marijos Širdžiai. Šeštadienį dalyvavome šv. Mišiose Apsireiškimo koplyčioje prie Švč. M. Marijos statulos ir po to ėjome įspūdingą Kryžiaus kelią. Turėdami laisvo laiko, apžiūrėjome šventovę ir pasimeldėme, kai kurie ėjo plokštemis grįstą atgailos kelią, kurį turėjo įveikti klūpsčiomis, kiti pirkto dovanoms devocionalijas. Vakare vėl jungėmės į iškilmingą procesiją. Joje dalyvavo tūkstančiai žmonių iš viso pasaulio, tarp kurių buvo ir lietuviai iš Klaipėdos, su mumis praleidę dvi dienas. Sekmadienį vyko iškilmingos šv. Mišios, į kurias susirinko per trisdešimt tūkstančių piligrimų iš viso pasaulio,

daugybė kunigų. Homiliją sakė svečias iš Vatikano. Atmintyje išliko jaudinantis vaizdas: gausybei žmonių kunigai dalija Šv. Komuniją visoje milžiniškoje aikštėje, Švč. Motinos statula po iškilmingo palaiminimo nešama atgal į koplyčią, susirinkusi minia mosikuoja baltomis servetėlėmis, ir mes prisijungiamo prašydami: „Šventoji Motina, melskis su mumis už Lietuvą, už krikščionybės išsižadancią Europą ir už mus, keliaujančius pas Mariją Gvadelupę“.

Po šv. Mišių išžygiavome link Atlanto. Išsimaudę vandenyne, nakvojome Nazarė mieste, kur buvome šiltai priimti. Po rytinių šv. Mišių, susideję lagaminus, autobusu išvažiavome į Prahą. Iš jos į Meksiką, paskutinį kelionės etapą, pas Gvadelupės Mariją išskrido 27 piligrimai.

(*Tęsinys, pradžia Nr.135-137, 141*)

Parapijos gyvenimo atspindžiai
 Sesuo Ramutė Budvytytė, SSC

Jaunų šeimų stovykla Šventojoje

2014 m. liepos 20-22d. Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos jaunos šeimos išsiruosė į vasaros stovyklą prie Baltijos jūros Šventojoje. Svajojome, kad Dievas duotų gražų orą, šiltą vandenį ir malonią bendrystę kartu su kitomis šeimomis. Džiaugiamės, kad galėjomės pailsėti ir mėgautis Dievo grožiu gamtoje ir Dievo gerumu per kitų šeimų geranoriškumą ir vienas kito pagalbą.

Mūsų parapijos penkios šeimos su mažamečiais vaikais apsigyveno Marijos, Jūrų Žvaigždės, parapijos nameliuose Šventojoje. Džiaugiamės saulutės šiluma, vaikų juoku, pušyno kvapu bei jūros gaiva. Mūsų vaikai taip susidraugavo, kad mažieji džiaugsmingai vaikščiojo susikabinę rankomis po pievutę, esančią viduryje namelių. Atrodė, kad jiems tiesiog smagu būti kartu. Jie žaidė ir vieni kitus gaudė, rinko pušų kankorėžius ir statė smėlio pilis. Tuo tarpu tėveliai džiaugėsi savo vaikų draugiškumu ir šeimų bendryste, dalijosi savo tėvystės patirtimi bei išgyvenimais. Nors kiekvienos šeimos mitybos įpročiai buvo skirtingi, bet kiekvienas praturtino kitus savo skanėstais: rytais Tomas vaišino vaisių kokteiliais, pietums valgėme sveikuoliškas košes, o vakare Arvydas su Asta stiprino visus keptais šašlykais ir dešrelėmis.

Astos ir Arvydo šeima su trimis mažamečiais vaikais, pirmą kartą išvydę Baltijos jūrą, dalijosi savo įspūdžiais bei nuostaba: „Jūra yra tokio grožio, kad dar niekad nesame tokio matę, negalėjome patikėti, kokia ji graži. Atrodė, kad tai yra nerealu, tarsi kaip filme ar knygoje. Negalėjome atsigrožėti jūra nei sugerti visos jos gairvos. Jūra, ji tokia nuostabi!“ Prabudus ryte, vaikų pirmi ištartai žodžiai buvo: „Mamyte, kada eisime prie jūros, o ne valgyti noriu,“ – pasakojo Asta. Vaikai taip susidraugavo vieni su kitais,

kad net nenorėjo pasitraukti nuo jūros ir nuo smėlio, jiems buvo labai smagu kartu žaisti.

Vakaris meldėmės šv. Mišiose Šventosios bažnyčioje, o sekmadienį, klebono Vidmanto Griciaus pakviesti, dalyvavome Marijos Škaplierinės atlaiduose Šv. Andriejaus parapijoje Laukžemėje, netoli Šventosios. Jau nuo 1583 metų Laukžemėje buvo bažnyčia, o 1850 metais pastatyta dabartinė Šv. Andriejaus bažnyčia, kurią 1852 metais konsekrovo vyskupas Motiejus Valančius. Gera buvo melstis šioje jaukioje medinėje bažnytelėje ir prašyti palaimos savo šeimoms ir mūsų Tėvynei.

Sugrįžę iš atlydų, bendrai vaišinomės šventiniais pietumis, šviežiais rūkyta žuvimi ir džiaugėmės visomis mums suteiktomis Dievo malonėmis. Sekmadienio popietė buvo graži ir, prieš išvykstant namo,

norėjome kiek galima ilgiau pasidžiaugti saule, smėliu ir jūra. Tik palydėję saulutę, kol ji nusileis į jūrą „miegučiui“, saugiai sugrįžome į Kauną.

„Visų savo jausmų ir potyrių neįmanoma apsaityti, bet tai buvo tikrai labai įdomi ir gera kelionė, neapsakomai daug įspūdžių, malonių prisiminimų ir nuostabių nuotraukų dar liks ilgai mūsų šeimos atmintyje,“ – dalijosi stovyklos įspūdžiais mama.

Džiaugiamės, kad galėjome savaitgalį pabūti kartu su kitomis šeimomis prie jūros, pabendrauti vieni kitais, praturtėti dvasiškai ir pailsėti. Džiaugiamės, kad mūsų parapijos jaunų šeimų ratelis vis stiprėja ir gausėja, kad mūsų vaikučių daugėja, jie auga ir greitėja. Dėkojame klebonui mons. Vytautui Grigaravičiui už globą ir rūpestį mūsų parapijos jaunomis šeimomis bei visų parapijos šeimų sielovada.

Sveikatos mokymų ciklas senjorams

Mokymų ciklas yra skirtas Kauno miesto parapijų senjorams, norintiems pagilinti savo žinias sveikatos srityje. Mokymus finansuoja Kauno m. Sveikatos skyrius.

Rugsėjo 14 d. Tema: Traumų prevencija vyresniame amžiuje.

Spalio 5 d. Tema: Sveikatos priemonės vyresniame amžiuje.

Spalio 26 d. Tema: Alzheimeris ir demencija, seno amžiaus palydovai.

Lapkričio 9 d. Tema: Fiziniai, dvasiniai, psichologiniai ir emociniai asmens poreikiai.

Lapkričio 30 d. Tema: Bendruomenės veikla, socialinės veiklos galimybės.

Gruodžio 14 d. Tema: Psichinė sveikata ir jos komponentai.

Mokymai nemokami.

Mokymus veda gydytoja Gina Emilija Butkuvienė.

Paskaitos vyks: Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salėje, **pradžią 12.00 val.**

Detalesnės informacijos teirautis:

tel. (8-37) 323548, (8-676) 38333 arba el.paštu lc.slauga@gmail.com

Kviečiame adoruoti Švč. Sakramentą!

Nuo rugsėjo 1 d., kasdien, nuo 8.30 val. iki 16.00 val. atnaujinama Švč. Sakramento adoracija mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje.

Kviečiame tikinčiuosius adoruoti Švč. Sakramentą. Galintys išpareigoti kiekvieną savaitę bent vieną valandą adoruoti, užsiregistruokite parapijos raštinėje arba zakristijoje.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis